

1. Referentie

Referentie	Meire, J. (2005). <i>Gaandeweg. Een belevingsonderzoek over de (autonome) mobiliteit van 11-tot 13-jarigen</i> . Onuitgegeven onderzoeksrapport, Onderzoekscentrum Kind en Samenleving (Meise).
Taal	Nederlands
ISBN - ISSN	/
Publicatievorm	Onderzoeksrapport

2. Abstract

Dit onderzoek wil wetenschappelijk onderbouwde kwalitatieve kennis verzamelen over de ervaringen en meningen van kinderen inzake hun dagelijkse mobiliteit. Het onderzoek bevraagt kinderen van 11 tot 13 jaar. Er wordt veel aandacht besteed aan de mate waarin en de manieren waarop kinderen in hun verplaatsingen autonoom zijn, of veeleer afhankelijk van anderen. Het is een belevingsonderzoek dat inzicht probeert te krijgen in wat 'onderweg zijn' voor kinderen precies betekent.

3. Trefwoorden

Thema('s)	Mobiliteit
trefwoord(en)	Mobiliteitsbeleving

4. Onderzoeker

Opdrachtgever	Federale Overheidsdienst Wetenschapsbeleid
Onderzoeker(s)	Johan Meire Onderzoekscentrum Kind en Samenleving vzw Nieuwelaan 63 1860 Meise Tel: 02/272.07.53 Fax: 02/269.78.72 jvangils@k-s.be www.k-s.be

5. Onderzoeksvraag

Onderzoeksvraag	Hoe beleven kinderen mobiliteit?
Hypothesen	/

6. Methode

Onderzoeks-methode	Kwalitatieve methode: focusgroepen. Elke focusgroep vond 3 maal plaats.
Onderzochte groep	4 focusgroepen van telkens 6 kinderen uit dezelfde klas. Het betreft leerlingen uit het laatste jaar lager onderwijs en uit het eerste jaar secundair onderwijs.
Bereik	Lokaal (Lier, Ternat)

7. Resultaten

Maatschappelijke bekommernissen over mobiliteit	Het levert weinig op om de mobiliteitservaringen van kinderen vanuit een ‘volwassen’ perspectief te bestuderen. Kinderen liggen niet wakker van overwegingen als de kostprijs van verplaatsingen of het belang van beweging.
Voorkeur vervoersmiddelen	Fietsen, steppen en skaten behoren tot de favoriete verplaatsingswijzen van kinderen. Deze vervoersmiddelen laten immers veel sociaal contact en contact met de natuur en de buurt toe. Op weg zijn met de auto biedt deze voordelen veel minder en wordt daarom niet spontaan als ‘leuk’ omschreven. Toch zijn er heel wat praktische aspecten die de auto aantrekkelijk maken, zoals comfort en bescherming tegen slecht weer.
Autonomie	Het is duidelijk dat de verplaatsingsautonomie van kinderen beperkter is dan die van volwassenen: kinderen mogen, durven en kunnen zich niet altijd (onbegeleid) verplaatsen. Kinderen blijken dit echter niet als een beperking te zien.
De publieke ruimte	De kinderen hebben een duidelijke voorkeur voor het platteland. Ze vinden wel dat er meer te doen is in de (kleinere) stad, maar grote steden zijn onaantrekkelijk. Kinderen zijn zich bewust van de risico's die het bewegen in de publieke ruimte met zich meebrengt. Toch hebben ze een algemeen basisvertrouwen in de meeste volwassenen. Kinderen blijken zelf allerlei strategieën te ontwikkelen om met hun angsten om te gaan.
Kinderen en ouders	Ouders spelen een centrale rol in het mobiliteitsgedrag van 11- tot 13-jarigen. De bezorgdheid van ouders wordt door de bevraagde kinderen gemakkelijk als overbezorgdheid ervaren, maar indien ze de opgelegde regels in verband met mobiliteit begrijpen, vinden kinderen die best aanvaardbaar. Opvallend is dat ouders snel bereid gevonden worden om hun kinderen met de auto naar hun bestemming te brengen. Het zijn vaak de kinderen zelf die hier op aansturen. Een zekere mate van begeleiding – voor de kinderen een beperking van hun autonomie – biedt blijkbaar voor beide partijen voordelen. Het bijhebben van een GSM zorgt zowel bij ouders als bij kinderen voor een zekere geruststelling.

8. Publicaties op basis van hetzelfde onderzoek

Van Gils, J., Zuallaert, G., Wets, G. & Cuyvers, R. (2007). *Vervoersafhankelijkheid en vervoersautonomie van kinderen (10-13 jaar)*. Brussel: Federaal Wetenschapsbeleid.